

Arrest

nr. 31 566 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 16 juni 2008 het Rijk binnenkwam, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 30 oktober 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest nr. 23 465 van 24 februari 2009 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen.

1.4. Op 4 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker diende op 19 maart 2009 een tweede asielverzoek in.

1.6. Op 9 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoeker diende op 10 juni 2009 een derde asielverzoek in.

1.8. Op 10 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 16.06.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 31.10.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 15.11.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 25.02.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 19.03.2009 een tweede asielaanvraag indiende, die op 09.04.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname'; betrokkene op 02.06.2009 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene vreest hetzelfde lot te zullen ondergaan als zijn neven indien hij zou terugkeren; ook zijn ouders en jongere broer ondertussen problemen zouden ondervinden met de politie; zij hem dan ook ten zeerste zouden afraden terug te keren, omdat hij daar nog steeds gevaar zou lopen; betrokkene deze beweringen echter aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven, waardoor het ook louter beweringen blijven; betrokkene een medisch attest aanbrengt - in de vorm van een fax - teneinde aan te tonen dat hij in 2006 medisch behandeld werd; de bewijswaarde van een fax gering is en op geen enkele wijze de authenticiteit van een document op adequate wijze kan aantonen; tevens dient gesteld te worden dat de asielmotieven van betrokkene reeds gedurende zijn eerste asielaanvraag beoordeeld werden; de vluchtmotieven van betrokkene daarbij ongeloofwaardig werden bevonden door de Belgische asielinstanties; er eveneens werd getwijfeld aan de bewering dat betrokkene - voor zijn vlucht naar België - recent in Tsjetsjenië en Ingoesjetië zou verbleven hebben; deze vaststellingen ook de geloofwaardigheid van zijn huidige asielaanvraag ondermijnen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 51/8 en 71/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt daarnaast dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen en aangebrachte documenten niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt geduid dat verzoeker weliswaar een uiteenzetting geeft over problemen die zijn familieleden ondervinden, doch dat deze verklaringen niet met stukken worden onderbouwd en dat hij zich wat zijn eigen situatie betreft beperkt tot het voorleggen van een document waarvan de authenticiteit niet blijkt. Deze motivering dient als draagkrachtig en afdoende te worden beschouwd. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de herhaalde asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in het kader van zijn derde asielverzoek, verklaarde dat zijn eerder aangebrachte problemen nog steeds actueel zijn, dat hij vreest hetzelfde lot te zullen ondergaan als zijn neven en dat zijn ouders en jongere broer moeilijkheden ondervinden met de politie. Verder legde hij een afschrift neer van een medisch attest dat op 14 januari 2006 werd opgesteld te Assinovskaya.

De Raad merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is om verklaringen omtrent de actuele situatie in een land en inzake de situatie van familieleden die niet worden onderbouwd door stukken niet te beschouwen als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het is evenmin kennelijk onredelijk om een medisch attest dat niet in originele vorm werd voorgelegd en bovendien dateert van voor de komst van verzoeker naar België niet als een nieuw gegeven te aanvaarden. Uit documenten die geen bewijswaarde hebben kunnen immers geen aanwijzingen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet afgeleid worden en het is evident dat een stuk dat dateert van voor het indienen van een eerste asielverzoek geen betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van deze eerste asielprocedure.

Verzoeker kan ook niet dienstig opwerpen dat geen rekening gehouden werd met *“zijn gegronde vrees (...) voor zijn leven”*, aangezien het de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enkel toekomt het nieuw karakter van de in het kader van een herhaald asielverzoek aangebrachte gegevens te onderzoeken en de door verzoeker ingeroepen vrees reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door de bevoegde asielinstanties.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. Een artikel 71/5 is niet opgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat de schending ervan niet mogelijk is.

3.1.4. In zoverre verzoeker voorts nog de schending van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert kan het volstaan te wijzen op het feit dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957) en dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en heeft gestoeld op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker kan bovendien het gegeven dat hij zelf onzorgvuldig optrad en een derde asielaanvraag indiende zonder eerst de nodige stappen te ondernemen om bewijskrachtige stukken te verzamelen om deze vraag te onderbouwen niet inroepen als een bewijs dat het bestuur onzorgvuldig zou zijn geweest.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van enig algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK